

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3052/2019
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиље АА из ... код ..., чији је пуномоћник Милан Станојевић, адвокат из ..., против туженог УТП „Морава“ АД Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3664/18 од 05.03.2019. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3664/18 од 05.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде. Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3664/18 од 05.03.2019. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 392/17 од 06.06.2018 године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име зараде по основу прековременог рада исплати појединачно наведене месечне износе у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости, до коначне исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 142.700,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3664/18 од 05.03.2019. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију погрешне примене материјалног права. Ревизију је изјавио и с позивом на члан 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11..55/14), ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП нису испуњени из разлога што у предметном поступку није потребно уједначити судску праксу, нити размотрити правна питања од општег интереса, односно правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, јер је питање исплате накнаде за прековремени рад довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева тужиле у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права, у вези са законским разлозима датим за одбијање тужбеног захтева, тако да нема потребе за изузетно дозвољеном ревизијом тужиле у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Осим тога, указивањем на налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке заправо се оспорава утврђено чињенично стање и оцена доказа, што такође није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Правноснажна пресуда приложена уз ревизију другачије садржине не указује и нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате за прековремени рад поднета је суду дана 17.08.2015. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 73.979,21 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**